

førte meget vægtige Motiver, paa Grund af hvilke det var mig umuligt at gaa ind paa det Forslag, der er stillet af flere ærede Medlemmer herom, og det forekommer mig, at, naar jeg netop nu omtalte de Artikler, som det ærede Medlem har fremhævet, kan det ikke med Billighed bebreides mig, at jeg tog disse Artikler; thi jeg maatte være opfordret til at antage, at det ærede Medlem netop havde fremdraget de Artikler, om hvilke han troede, at de fortrinsvis egnede sig til at begrunde Forslaget. Men hvad der særligt maa vække Opmærksomhed, var, at det ærede Medlem gjorde den Bemærkning, at han indrømmede, at der kunde være Grund til at være mere varsom og tilbageholdende, end han havde tænkt sig, dersom Loldindtægterne vare udsatte for at lide noget Tab ved de gjældende Bestemmelser paa dette Omraade. Det er et Punkt, jeg ikke gjerne vil komme dybt ind paa; men jeg vil sige det ærede Medlem, at den Fare, som han tror er saa forsvindende, ingenlunde er at ringeagte; man skal være meget opmærksom i den nærværende Tid, som desværre i forskjellige Retninger har Karakteren af en Svindektid. Det er virkelig ikke Kreditoplagets, dette fortreffelige Instituts Hensigt, at Begyndere skulle have deres Driftskapital gennem Krediten paa Lold; der har været Tilfælde, hvor vi have været meget nær ved at lide forholdsvis betydelige Tab; der har i det Hele været flere betydelige Sympotomer. Det er en Sag, der fortjener en meget alvorlig Opmærksomhed fra Administrationens Side. Naar det ærede Medlem spørger, om det ikke var muligt at finde en eller anden enkelt Gjenstand i disse forskjellige Løbenumre, hvor Anvendelsen af Kreditoplag ikke er en Umulighed, saa vil jeg sige, at jeg nok tror det, men det er en mærkelig Forbring at stille til en Minister, naar der fremkommer et saa omfattende Forslag som dette, og man gjør gjældende, at et saadant Forslag er en Undtagelse og antyder et andet Forslag, der indeholder en meget væsentlig praktisk Væmpelse, nemlig Forslaget under Nr. 36, at han saa, inden det har viist sig, om det ikke erkjendes, at dette Forslag er fuldkommen tilstrækkeligt, og forinden man er kommen nærmere ind paa den hele Forhandling, skal udspekulere alle de fjerneste Muligheder, som ikke have nogen væsentlig praktisk Interesse; thi jeg gjentager, hvad jeg før sagde, at det ikke er Meningen, at Kreditoplag skal indrømmes med Hensyn til en hvilken som helst Vare; der skal tilkomme den Vare, hvorom der er Spørgsmaal, en praktisk Betydning. Det er et Forhold, der i det Hele taget maa ses noget i det Større, og det skal erkjendes, at man ved de forskellige Forslag, der ere fremkomne, ved de laveste Raxter, som man er gaaet ind paa, har viist, at man er tilbøjelig til at lempe sig efter det praktiske Behov, naar man paa nogen Maade kunde gjøre det.

W. Holm: Jeg havde ganske viist ikke

troet, at jeg just skulde have faaet det Svar af den ærede Minister, at han først vilde erklære sig, naar han saa mit Spørgsmaal fremfat i Form af et Forslag. Mit Spørgsmaal stillede jeg saaledes, om den ærede Minister kunde være enig i Tanken, men det gif den ærede Minister jo saa godt som udenom. Men det glæder mig, at den ærede Minister nu er kommen til at omtale selve Vædringsforslagene. Jeg skal kun omtale eet Vædringsforslag, og det er Vædringsforslag under Nr. 31, som angaar Vædringsten paa Klæde. Svergang man opstiller noget Nyt, kan man naturligvis faae en hel Del Indvendinger at høre derimod; men det er at have en hel Del Indvendinger, og et Andet er at være villig til at forsøge Principet, og jeg tror ikke, at Nogen vil paafaa Andet, end at det Princip, at der af indført Klæde, skal faares Lold efter dets Værdi, er et ønskeligt Princip. Den ærede Minister sagde, at Fristelsen til at fremlægge urigtige Fakturaer vil være meget stor. Deri kan jeg være enig med den ærede Minister; men naar man ser Lovforslagets § 6, forekommer det mig, at Regjeringen har Midler i Hænde mod Folk, som ville fremlægge saadanne urigtige Fakturaer. Der findes jo nemlig i Slutningen af § 6 i sidste Stykke, en Bestemmelse, som siger: „Finder Loldvæsenet, at den i fremlagte Fakturaer, Afkomstdokumenter osv. påførte Pris ikke svarer til Gjenstandenes Værdi, skal det staa samme, frit for at foranledige en Taxationsforretning foretagen“, og længere nede hedder det, at „befindes Vedkommende at have gjort sig skyldig i Fremlæggelse af urigtige Fakturaer, skal han være undergivet Tiltale efter Lovgivningens almindelige Bestemmelser“. Det staa altsaa fuldkomment i Regjeringens Magt, hvis man antager, at der er fremlagt urigtige Fakturaer, at lade Forholdet undersøge, og hvis man kommer til det Resultat, at der virkelig foreligger en svigagtig Faktura, vil Vedkommende blive tilbørlig straffet. Men ved Siden deraf er jeg bleven gjort opmærksom paa af selve Handlende, som forhandle Klæde, at det bedste Værn imod Fremlæggelse af urigtige Fakturaer høves i, at saasnart en Handlende blot har et Menneske i sin Tjeneste, som tager Del i Salget af Klæde, vil det være en Umulighed for ham at fremlægge en urigtig Faktura, fordi han til enhver Tid kunde risikere, at Vedkommende melbte ham. Jeg kan naturligvis ikke have den Sagkundskab til denne Sag, som ønskeligt var, men maa henvisse til Sagtyndiges Eksp. Jeg tror virkelig, at et saadant Princip nok kunde være et Forsøg værdt, i alt Fald naar der skal være Mening i det, som vi saa ofte høre, naar der her i Thinget har været Tale om f. Ex. Forsvarsvæsenet, at naar man kom til Loldloven og Loven om Indkomstskatten, skulde man ramme Skattepenen; thi saa maa man dog virkelig her søge, saa vidt muligt, at ramme de Værer, som ere de dyreste, og ikke søge at lægge Lold paa